

[Sigsgaard.]

ner, og idet vi hylder det kommunale selvstyre endnu en gang, pålægger vi disse kommuner at betale deres skoler selv — hvad er det så egentlig, der sker ved det? Det er jo sådan, at vi statsligt har en progressiv beskatning: Vi betaler mere i skat af den sidste krone end af den første, vi tjener. Det har kommunerne ikke. De har en proportional beskatning: skatten er forholdsvis lige stor uanset indtægtens størrelse. Når man så flytter udgifter fra staten over på kommunerne, svækker man den progressive beskatning og øger den proportionale beskatning, og det vil sige, at så flytter man i og for sig byrder, som i dag påhviler måske de lidt bedre stillede, over på de mindre godt stillede, man fører en usocial politik. Man formulerer det bare som en hyldest til det kommunale selvstyre, men i realiteten er det igen en skæv politik socialt set.

Der er mange, der har peget på det farlige i regeringens angreb på dyrtidsreguleringen; det har jeg tidligere været detaljeret inde på. Se, jeg forstår jo godt regeringens bevæggrunde for at angribe dyrtidsreguleringen. Jeg accepterer dem på ingen måde, jeg er dybt uenig med dem, men jeg forstår dem godt. Foruden dem, der er nævnt, er der jo også hensynet til fællesmarkedet, som jeg var lidt inde på før, og dér er det ganske interessant, at statsministeren allerede på det radikale landsmøde for længe siden stillede det spørgsmål over for landsmødet, om nu også denne dyrtidsregulering rigtig kunne forliges med fællesmarkedet. Det mente statsministeren altså ikke, og dér skulle man jo nok have reageret fra lønmodtagerorganisationernes side, for dér var det første eller et af de første varsler om, at nu skulle der sættes ind mod dyrtidsreguleringen.

Men dertil kommer, at hvis det ikke lykkes regeringen at få slagtet dyrtidsreguleringen, hvad sker der så, hvis Danmark skulle komme ind i fællesmarkedet? Hvad sker der i det øjeblik, landbrugsvarene, madvarerne stiger med 30 pct.? Ja, så sker der det, at det udløser 3-4 dyrtidsportioner, og så slår man jo fuldstændig bunden ud af den økonomiske politik, som i hvert fald den nuværende regering vil føre. Derfor vil man af med dyrtidsreguleringen i god tid, inden madvarernes priser skal sættes op ved en

eventuel indtræden i fællesmarkedet. Det er måske den væsentligste grund til det. Og så skal jeg forudsige, hvad der sker i det øjeblik, Danmark eventuelt træder ind i fællesmarkedet. Så vil man naturligvis sige til folk: nu kan I jo godt se, folkens, at nu skal vi ind i dette store fællesmarked; man vil ikke længere snakke om de store økonomiske fordele, men man vil sige: nu skal vi derind og konkurrere med mastodonterne i Tyskland, i Frankrig og i Italien, og det kan I nok forstå er svært for lille Danmark, og så kan I også nok forstå, at I skal holde igen på lønningerne, og I skal ikke have kompensation for de prisstigninger, som madvarerne vil blive udsat for. Livremmen skal spændes ind. Det bliver den melodi, der skal spilles, hvis Danmark engang — det ske sent — indtræder i fællesmarkedet.

Men man vil helst klare situationen så let som muligt ved at likvidere dyrtidsreguleringen nu; så bliver det nemmere til sin tid at få sat madvarepriserne 30 pct. op.

Jeg skal lige gentage, at fjernes dyrtidsreguleringen, vil det især ramme de lavere lønnede, og alle vil blive hårdt ramt som nævnt, hvis vi kommer ind i fællesmarkedet. Men man skal ikke glemme forsøgene på nu også at presse en indkomstramme ned over hovedet på lønmodtagerne. Der er blevet talt om en ramme på 3-4 pct., det har også været nævnt her i dag. Sammenlignet med de senere års 10-12 pct. lønstigninger — som jo ikke er 10-12 pct. stigning i reallønnen, det ved vi jo alt om, for der har været en kolossal inflation — er det nærmest et lønstop, man arbejder på, og dér er jeg enig med tidligere ordførere. Og hvad betyder det så, hvis man får gennemført noget, der minder om et lønstop? Det betyder simpelt hen, at hele gevinsten fra den stigende produktion tilfalder de erhvervsdrivende, tilfalder kapitalen. Gennemføres regeringens planer altså, vil det betyde en vældig overflytning af indkomster fra lønmodtagerne til kapitalen, og produktionen har jo kastet meget mere af sig på det seneste. Det var det, jeg efterlyste oplysninger om med mit spørgsmål for lidt siden, som jeg håber at få svar på; der er noget at udbetale lønforhøjelser af.

Regeringen har vel i øvrigt også bemærket, at der aldrig er udstedt så mange friaktier som i 1970. I virksomheder som Dan-